

Přímo v centru Prahy, nedaleko Václavského náměstí, nachází se hudebna, které podobnou bychom těžko hledali: Podlaha pokrytá kobercem ještě pamatujícím časy své novosti. Pár čalouněných seslí, většinou však dřevěné skládací židle odhodlané posloužit více než polovině sta diváckých zadělí. Vprostřed místnosti je vztyčen objemný trám hrubě tesařený, u kterého se koncertující umělci shlukují, aby v půlměsíci, ba možná někdy i v kruhu usazeným divákům hudli. Rozhlédneme-li se kolem a

Michal Knébl, držitel Anděla 2005

foto: Franta Vlček ©

obrátkme-li své zraky vzhůru, užíme, že onen trám je součástí mistrovského díla tesařského, vysokého krovu v jehož vrcholu je zavěšeno deset zvonů. Tento kouzelný, pohádkový ostrůvek klidu nachází se totiž několik desítek metrů nad horečně a kvapně žijícím velkoměstem. Podkroví Jindřišské věže mi už nejeden muzikant chválil, jen od diváků jsem o něm zatím téměř neslyšel. Sám jsem ho poprvé navštívil 7. března 06.

Ještě malou chvíli před začátkem koncertu vypadala situace tristně: diváky bych dokázal na prstech spočítat, ba i vyjmenovat. Přesto, když několik minut po startovní 19. hodině bral **Micha I Knébl**

do rukou kytaru a vítal nás, byla sešlost obstojná a během produkce se ještě slušně rozrostla. Michal hned na začátku přizval ke spolup vystoupení v písničkách, které složil pro kytaru, kolegu z Krychle, výborného kytaristu

Josefa Kvasila

. A hned první písni,

Pohádkou o Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém

, rozesmál všechny včetně sebe. To se nedalo přehlédnout! Zavality Kvasil Široký, pomenší brýlatý Knébl Bystrozraký a vysoký, kostnatý Dlouhý - Jarda Urbánek čekající mezi diváky na svoji hostovačku! Takto nastartovat diváka je zárukou, že toho večera se bude smát i vlastnímu bolavému zubu? Od samého začátku se lidičky bavili hromsky, řehnili se i při rozverně sic, ale přesto podstatně život glosující

Generaci

a já měl obavy, jak dopadne

Starý kozák

, píseň z knéblovky asi nejvážnější. A zase paráda, publikum pochopilo a píseň přijalo s vlídným úsměvem. Jediné, co v tu chvíli zakulhalo, byla Michalova kytara, nicméně host dostal diváky přesně v takovém rozmaru, v jakém je potřeboval mít.

Rád bych zažil vystoupení **Jaroslava Urbánka**, které by přesahovalo obvyklou, včetně přídavek maximálně čtyřicetiminutovou relaci hostovaček. Ta nutí písničkáře hrát nejosvědčenější pecky a divák je tak ochuzován o jeho ostatní tvorbu. Je to jediný nešvar, který jsem při jeho vystoupení zaznamenal! Aby nedošlo k omylu: za nešvar nepovažuji Jardovy osvědčené pecky, těch jsem nenasytitelný (píšíc tyto řádky poslouchám je z jeho dema), alebrž krátkost vystoupení. Jardovy pecky zněly, přes jeho výrazně mikrofónový hlas a absenci mikrofónu, v akusticky vynikajícím prostoru Jindřišské věže, jednoduše řečeno, vynikajícím! A diváci byli vděční jak pohádkový dědeček za skývu chleba. Plácali, smáli se a možná by i mnohá Urbánkovi ráda přání vyplnila, kdyby je jen vyslovil. Leč jediné přání, které Jarda vyřkl, bylo přání mladým písničkářkám (připomínají mu svým rozhojněním, jak pravil, ruměnice pospolné - to jsou takoví ti červení brouci, co jich lezou houfy po hřbitovech), aby se jim dobře hrálo a žilo. A věnoval jim písničku!

Následoval druhý, závěrečný blok písní, skladeb a miniatur Michala Knébly. Těch pro housle a harmoniku, rapových, nebo, jak on říká, "á capelových". Za víc než dvacet let, která Mistra znám, jsem viděl již dlouhou řadu jeho dlouhých vystoupení a nejedno mu pohaněl? Postavit scénář z písní povětšinou hodně střelených a přechasto nevšedně krátkých, navíc obsahu mnohdy balancujícího na hranici (a pro měkčí národy za hranicí) společenské únosnosti, není žádná brnkačka. Snad kouzlo

Mistrovi hosté: Jarda Urbánek, v pozadí Pepa Kvasil

foto: Franta Vlček ©

jindřišských zvonů způsobilo, že Michal předvedl vystoupení tak vyvážené, že jsem u něj podobné nezažil. Bylo znát, že ho neušil horkou jehlou. Z archivu vylovil přehršel prastarých kousků (*Staroměstský orloj* mne od smíchu málem zahubil, stejně jako před léty v Polské), střídal krátké hudební žertíky se zhudebněnými epigramy, delšími písněmi (*Soudce*

) a pohádkářskými hudebními opusy (z nichž Honza a drak mi v prostředí věže poněkud vadil, přesto že se nepočítám k měkřejším), vtipně hovořil, žertoval a hrál s viditelnou radostí.

Program uzavíral, jak jinak, písní, kterou má sám hodně rád, hitem

Když si pod katedrou přehodila naše mladá úča nohu přes nohu

.

Všechno do sebe nádherně zapadlo, zbýval už jen Michalův přídavek a mohli jsme jít spokojeně domů. Jenomže v tu chvíli se neočekávaně a nepředpokládaně ujal režie Jarda Urbánek, který

se již doma v Duchcově pečlivě připravil na to, že v Jindřišské věži způsobí průlom do dějin šoubyznysu! A tak se stalo, že Michalu Knébloví bylo uděleno jako prvnímu prestižní ocenění za loňský rok, cena Anděl 2005 - slečna, jejíž obrázek Jarda vystříhl z jakéhosi časopisu a nůžkami jí přibásnil křídla. Předal ji Michalovi za přínos v oblasti erekticko-disfunkčního folku! Mistr zatlačil v oku slzu dojetí a odvděčil se svému příteli Urbánkovi i nám, divákům, svojí kompozicí *Milování v Čechách v šest hodin ráno*

v české a obou německých verzích. Slzy smíchu v našich očích se zatlačit nedaly. Bravo!

Do Jindřišské věže jsme vstupovali před 19. hodinou. Ten krásný, pohodový, veselý koncert byl neuvěřitelně kratičký a přesto, když jsme věž opouštěli, pouliční hodiny prozradily, že do 22. hodiny mnoho nezbyvá. Čas v uspěchané metropoli tekl mnohem rychleji než tam nahoře. Inu, podkroví Jindřišské věže je místo kouzelné a pohádkové?